

Louise Fribo som Clara og Jesper
Lundgaard som Frans af Assisi.

Fotos: Helle Arensbak

Himmelsk fryd

Urpremiere: Vellykket musical-oratorium bygget over Frans af Assisi, der for 800 år siden grundlagde munkeordenen Gråbrødrene.

MUSICAL-ORATORIUM

"FRANS AF ASSISI – GUDS GØGLER"

Skrevet af Tove Lind
og Tommy Jervidal.

Kor- og orkesterarrangør:
Anders Barfoed.

Musikhuset Aarhus, Store Sal
Urpremiere tirsdag aften

POUL BLAK

poul.blak@jp.dk

Det, vi sidder i her, er ikke toner fra Himlen. Det er toner til Himlen.

Toner lavet af stemmer og instrumenter og med en meget høj salighedsfaktor.

Det er frydefuldt, ja, det er himmelsk fryd.

Men går det an?

For vi har åbenbart været igennem en periode, da kultur-masochisme var meget fin. Det kulturelle tilbud skulle helst på modtagersiden gøre lidt "dejligt" ondt, for at pakken kunne vurderes som værende vægtig.

På den anden side har vi så haft, hvad der i hvert fald i biografammenhæng kaldes feel good-oplevelserne. Herlige oplevelser – kun til glæden.

Feel good-film kunne være udmærkede, men ha ha: Betydningsfulde var de ikke. Næh, så hellere en feel bad-film. Betal for at føle dig elendigt tilpas: I teatret, i litteraturen, i biografen – i livet!

Store ambitioner

Her kommer så et forfatterpar, Tove Lind og Tommy Jervidal, der allerede har givet os flere musicals, bl.a. "H.C. Andersen" (1996) og "Snedronningen" (1999), men som nu skruer ganske betydeligt op for ambitionerne: Musical- og operastjerner som Jesper Lundgaard, Louise Fribo, Kirsten

HOVEDPUNKTER

■ Den bundne opgave med opsætningen af musical-oratoriet "Guds Gøgler" er løst med betydelig opfindsomhed og succes.

■ Dejligt igen at opleve Mr. Musical, Mikkel Rønnow, svinge stokken over et stort og velfungerende orkester.

Vaupel og Jesper Brun-Jensen i front og dertil et 45 persons kor og et 20 mands orkester under ledelse af Mikkel Rønnow, byens Mr. Musical, som i dag har fået status af producent og kapelmester på byens teater.

Og så skal vi ellers have ordentligt fat i følelserne, har skaberne af dette tænkt. Så hvorfor ikke gribe ud efter den 800 år gamle historie om helgenen Frans af Assisi, en af den katolske kirkes største stjerner, der talte med dyr og planter, og som i dag tydeligt nok også virker dragende på såvel protestanter som på ikke-kristne. Til sæt forskellige musikgenrer fra de svære til de lette – der er lige så svære. Og det må endelig ikke blive for højtideligt. Vi holder fast i at ville fortælle den glade side af historien.

Nu koger det

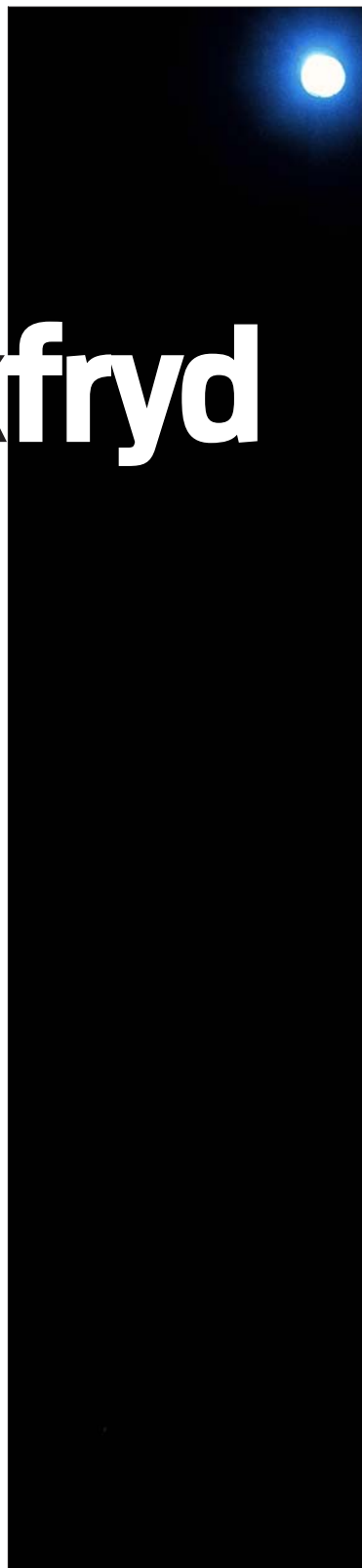
Hvilken omgang biksemad! Intet teaterkøkken kunne vel redde den i land, sad man og tænkte, da de slukkede loftlyset i Musikhuset Aarhus' Store Sal, og man var budt til urpremiere på "Guds Gøgler".

Men nu? Nu, da det hele kører? Nu, da det hele koger? Ja, nu sidder man midt i et miks, der i genrebestemmelsernes verden i dag ofte omtales som crossover. Men ørerne er ligeglade. De suger til sig. Det samme gør øjnene. For hvor det normale under et oratorium er, at solister, kor og orkester træder frem uden kulisser og kostume, er de store lydbilleder her smykket af scenebilleder og kostumer, der fletter fingre for tilsammen at udgøre en helhed.

Ny genrebetegnelse

Fordi vi ikke er på fladtrådte stier, har man været nødt til at opfinde en ny genrebetegnelse: Musical-oratorium. Dette er ikke en musical, og det er heller ikke et oratorium. Men det henter lidt fra begge verdener.

Tilbagevendende har vi ude til højre en fortæller, der driver handlingen videre, men faktisk er der ikke meget handling. Det er og bliver et syngespil, der priser den lille italiener, der for så mange år siden blev helgenkåret to år efter sin død. Og som i dag betyder så meget for så mange mennesker, at

Bodil Buonaventsens kostumer er med til at lyse op og fastholde den positive stemning.

der er vokset en hel rejseindustri op omkring dette at arrangere "pilgrimsture" til Assisi.

Det er en af forestillingens styrker, at den tager fat i og

ORATORIUM

Stort, dramatisk musikværk for solosang, kor og orkester. Som regel med religiøst indhold.

Der er udsendt en cd med den smukke sang og musik fra forestillingen.

delig opfindsomhed. Det samme gælder såvel scenograf som koreograf, Else Marie Alvad og Kira Marie Andersen.

Også kostumier Bodil Buonaventsen skal fremhæves for de smukt spragledede, men fint afstemte, glinsende dragter, der på korsiden er med til at lyse op og fastholde den positive stemning.

Det scenisk måske mest overrumpende er dog, hvad video-scenograf Jens Mønsted har udviklet, nemlig en mægtig film, der kører af sted i scenens fulde bredde over spillerens hoveder. Her er udsøgt billedæstetik.

Fortryllende Fribo

Sangerinden Louise Fribo, der måtte springe til med kort varsel, er fortryllende, intet mindre. Hun er reelt den eneste på hele holdet, der skal synge, så det kan høres helt til Himlens fjerneste kroge. Hvilken fri og forførende stemme. Og med en medrivende overbygning af koloraturtoner.

Jesper Lundgaard har den store rolle som Frans. Flere gange undervejs minder hans smukke, men mere afmålte stemme os om en anden stor, lokal sanglig satsning, der gik rent hjem, og hvor han var med, nemlig "Lyset over Skagen", der i 2007 lavede røde lygter næsten overalt, hvor forestillingen kom frem.

Kirsten Vaupel er dels fortælleren, dels har hun rollen som Frans' mor. Og denne operasanger, der også giver den gas i Swing Sisters, er rigtig god. Over for hende Den Jyske Operas prøvede bas Jesper Brun-Jensen, som undervejs også giver den som imponerende sultan.

Sikkert og velsyngende

Også resten af solisterne udfylder på bedste vis deres pladser.

Koret, disse 45 personer, skal kunne synge lige op med de 20 sikre musikere i graven, så det store rum bliver velsignet med stor vellyd. Og selvfølgelig gør de det. Det kan gerne være, at de er amatører. Men det er helt bestemt et sikkert og velsyngende kor.

Alt i alt en urpremiere, hvor ikke bare Frans i sin himmel helt sikkert har frydet sig, men hvor de hellige haller i det hele taget må have genlydt af seksstjernet, begejstret medleven, der på det jordiske plan gav sig udtryk i stående ovationer.

opløfter også dem blandt publikum, der ikke forlods har vidst noget særligt om Frans af Assisi.

Musikken er mangelvare, men de forskelligartede lydbilleder hænger alligevel forsvarligt sammen som et hele. Og hvor dejligt igen at

opleve den lille troldmand Mikkel Rønnow svinge stokken over et stort og velfungerende orkester – kun til glæden.

Instruktøren, Helge Reinhardt, har været på en meget bunden opgave, men han har løst den med bety-